

EXTRA ZORGHANDEN UIT VERSCHILLENDE HOEKEN

DEZE VRIJWILLIGERS TWIJFELDEN GEEN MOMENT

De vraag naar extra personeel in de zorg is nu vanzelfsprekend groot. Duizenden voormalig zorgverleners en andere vrijwilligers hebben zich al aangemeld om te helpen in de zorg in strijd tegen het coronavirus. Onder meer ex-Babe-zangeres Marga Bult bood haar hulp kortgeleden al aan, maar onder de vrijwilligers zijn nog vele anderen die normaal gesproken een heel ander beroep hebben. *Tekst: Romanca van Vuure*



**'ALS ARTSEN
NODIG ZIJN,
WIL IK HELPEN'**

Para-roeier Annika van der Meer zou deze zomer naar de Paralympische Spelen in Tokio gaan. Het plan om een gouden medaille te halen met haar teamgenoot, is vanwege de coronacrisis een jaar uitgesteld. Met een MSc in geneeskunde op zak, kon ze niet anders dan zich aanmelden voor de flexpool in het ziekenhuis. 'Op het moment dat artsen nodig zijn, dan wil ik gewoon helpen.'

Een paar weken geleden werd haar gevraagd of ze zich wilde aanmelden voor de flexpool van

het Prinses Maxima Centrum voor kinderoncologie in Utrecht. Ze heeft zich inmiddels ook aangemeld bij

het Universitair Medisch Centrum Utrecht. Al van jongs af aan wilde ze naar de Olympische Spelen en arts worden. In december is ze dan ook succesvol afgestudeerd aan de Universiteit Leiden. Van der Meer: 'Ik heb wel nagedacht of ik in deze periode niet in de frontlinie wilde staan, maar kinderoncologie is voor mij een meer logische stap. In het

laatste jaar van mijn master heb ik keuzestages gelopen in kinderge-neeskunde. Ik vind het boeiend om te zien dat kinderen kijken naar hoe ze zich op dat moment voelen.'

STAPJE TERUG ALS ROEIER

Ze heeft op haar 21ste een on-geluk gehad, waardoor spieren en zenuwen in haar bovenbenen

beschadigd raakten. 'Ik kan daar-door alleen korte afstanden lopen en niet al te lang staan. Daardoor moet ik creatief zijn en in oplos-singen denken. Ik merk wel dat ik hierdoor benaderbaar ben voor patiënten. Ik hoop dat de zorg met mijn inzet gewoon kan doorgaan.' Ondertussen traint de para-roeier gewoon door. 'Normaal gespro-ken zou ik nu snelheidstrainingen

hebben, maar we zijn teruggegaan naar kracht- en duurtrainingen. We mogen best een stapje terug doen. Het voelt natuurlijk wel raar. Je werkt al die tijd naar iets toe en dan wordt het een jaar uitgesteld. Het geeft mij nu wel ruimte om andere dingen te doen. Als afge-studeerde arts wil je in crisistijd niet op je ergometer zitten, maar helpen als dat nodig is.'

'IK VIND HET NORMAAL DAT IK HELP'

Nicole Adriaens heeft een marketingbureau BizziBee. Today, maar sinds 23 maart ondersteunt ze als vrijwilliger de hoofdverpleegkundige van de IC-afdeling in het ziekenhuis Maastricht UMC+. 'In mijn omgeving hoor ik regelmatig dat het knap is dat ik help, maar ik vind dat heel normaal.'

In het verleden heeft ze op het secretariaat van de afdeling anes-thesie gewerkt. Het ziekenhuis is voor haar dan ook geen onbekend terrein. Ze zag op social media een oproepje voorbijkomen en als oud-medewerker twijfelde ze geen moment. Ze vroeg het na bij kennissen en vrienden en al snel werd ze gebeld. 'Ik voel me altijd op mijn gemak in het ziekenhuis. Er heerst een fijne werksfeer en daarbij ben ik een gezonde vrouw. Als je nu je steentje kunt bijdragen aan de maatschappij, zeker als oud-zorgmedewerker, waarom zou je het dan laten?' Adriaens werkt als vrijwilliger 6 uur per dag op de IC. Voor de afdeling maakt ze een dage-lijkse Covid-19-nieuwsbrief. 'Het scheelt de hoofdverpleegkundige



veel werk als ik alles klaar zet en ze het alleen hoeft te controleren. In het begin was het zoeken naar informatie en kwam ik termen tegen die ik nog niet kende. Het inwerkproces is nu in crisistijd natuurlijk anders dan normaal, maar iedereen staat open voor mijn vragen. Ondanks dat ik se-

cretarieel bijspring, heerst er echt een teamspirit op de afdeling.'

KLOPPENDE HART

Naast haar vrijwilligerswerk, heeft ze nog wel haar marketing-bureau. Ze weet het werk goed met elkaar te combineren. 'Als

ondernemer bouw ik websites en doe ik socialmediabeheer voor organisaties, dat zijn toch wel zaken waar als eerste op wordt bezuinigd. Ik had verwacht dat de opdrachten zouden afnemen, maar het gaat tot nu toe nog goed. Kortgeleden heb ik het nieuws gekregen dat mijn vrijwilligerscontract wordt omgezet naar een

betaalde functie. Dat is natuurlijk een leuke bonus. Als het te veel wordt heb ik straks de ruimte om een deel uit te besteden.'

De IC is nu het kloppende hart van het ziekenhuis. Adriaens: 'Op mijn eerste werkdag zag ik nog wat lege bedden. Een paar dagen later lagen meerdere ruimtes vol met coronapatiën-

ten. Dat greep me echt even aan. Gelukkig komen er steeds meer handen bij: personeel van afdelingen die nu zijn gesloten, studenten van verpleeg- of geneeskunde-opleidingen en veel vrijwilligers. Ondanks de bijzondere samenstelling streeft iedereen hetzelfde doel na, en dat is mooi om te zien.'

'MIJN ZORGHART KLOPT NOG STEEDS'

Eveline Witte werkt in de plantenexport, heeft de studie tot uitvaartbegeleider gedaan en doet ondertussen een opleiding in rouw-, verlies- en stervensbegeleiding. Ze is al achttien jaar uit de zorgbranche, maar heeft zich meteen als vrijwilliger aangemeld toen ze zag dat het nodig was. 'Mijn zorghart klopt nog steeds.'

Ruim zeven jaar heeft ze onder andere als doktersassistente in het Zwaans Medisch Centrum gewerkt. Ze maakte deel uit van de flexpool en daardoor was het werk erg gevarieerd. 'In de ochtend hoorde ik bijvoorbeeld op welke poli ik in de middag zou werken. Van oogheelkunde tot anesthesie, zelfs op de poli chirurgie heb ik gewerkt. Daar mocht ik assisteren bij kleine steriele ingrepen en op een buitenpoli deed ik bloedafnames en kleine urineonderzoeken. Het was een bijzondere en boeiende periode. Dat rennen en gas geven past nog steeds bij mij.' Hoewel Witte met liefde in de zorg werkte, maakte ze destijds toch de switch naar de commerciële branche. 'De druk op de poli's werd steeds groter en het sociale aspect aan het werk minder. Dat maakte dat ik niet kon geven, wat ik wilde geven. Het werd daarom tijd voor iets anders. Via via kwam een baan in de commerciële sector op mijn pad.'

KLOMPEN ALVAST BESTELD

Naast haar werk in de plantenexport, zit de Aalsmeerse elke zaterdag in de schoolbanken voor haar studie in rouw-, verlies- en stervensbegeleiding. Ze heeft ervaren wat voor impact het kan hebben om iets of iemand te verliezen en hoe belangrijk het kan zijn om hier goede begeleiding in te krijgen. 'Ik kan een verlies niet

meer ongedaan maken, maar wel helpen dat iemand door die periode heen komt.'

Ondanks dat ze is gediplomeerd als uitvaartbegeleider, helpt ze tijdens de coronacrisis liever in het ziekenhuis. Witte: 'Op dit moment heb ik nog niet de ervaring in die branche, die ik zou willen hebben om te helpen in crisistijd. Ik heb mezelf daarom opgegeven als doktersassistente met ervaring in 'steriel staan'. Net als fietsen verloor je sommige dingen in de zorg niet. Als je kan helpen dan moet je dat gewoon doen. Ik heb mijn klompen alvast besteld.'



Foto: Marisa Beretta